

и престъпници на Божіата заповѣдь дадохмы, като едното око, челоуѣчеството; Богъ, и отецъ даде като дръгото, божеството; смъртното наказаніе ны докачаше въ челоуѣчеството Хрістово, нъ въ Хрістовото Божество смъртъта сѧ уничтожи. Ный заплатихмы чрезъ божественната плхть, сжединена съ Божіето Слово, и избавихмы сѧ съ Божіето Слово, сжединено съ челоуѣчестката плхть. Това е твърдѣ высоко тълкованіе на великый Итанасіа: „Гладчї сѧ ѡбоймъ въ ѡпѣ быти преславны, ѡкѡ всѣхъ смѣръть въ Господнемъ тѣлесї ѡскѡпашесѧ: ѡ смѣръть чрезъ соединившее сѧ съ нїмъ слово ѡзгѡблшесѧ.“ О крайно кхмъ насъ Божіе снисхожденіе! Нъ о Боже многомилостивый, и многоблагодѣтельный, че да спасишь челоуѣка, всесиліето ти нѣмаше ли дръго средство, безъ да предадешъ на смърть твоѡтъ единородный сынъ, десното око на твоето Божественно лице? Безъ сжмѣніе Богъ можеше като всесиленъ, какъто сѧ едно слово е рѣказ, и сичко е станжло, тѡи пакъ сѧ едно слово да рече, и да стане челоуѣчесткото спасеніе. Можеше и безъ никаква заплата да ни остави безмѣрнѡ джагъ; можеше и безъ смъртъта на своѡ си сынъ да прости грѣха челоуѣчесткый; можеше и безъ кръвъта Исуса Хрістова да угаси пламъкътъ на вѣчната мжка; можеше, нъ ный не щѡхмы позна Божіата безкрайна сила въ томъ сладчай; не щѡхмы позна Божіето безмѣрно снисхожденіе. Богъ поискалъ да стори и като сждѡ, и като отецъ, да покаже и правосждіето си, и челоуѣколюбіето си кхмъ челоуѣка, който ѣ былъ престъпникъ на законѡ мѡ, и да стори като сждѡ, да покаже правосждіето си кхмъ Исуса Хріста, който былъ неговъ сынъ. Повѣче сѧ смилалъ за челоуѣка, нежели за ѣдинороднѡ си сынъ, по причина на любовьта си кхмъ челоуѣка. Още и Авраамъ былъ поискалъ да принесе въ жьртѡвѡ ѣдинороднѡ си сынъ за Божіата любовь, нъ виждате разликътъ на сѡдѣствіето въ томъ работѡ. Авраамъ достигналъ на опредѣленото мѣсто, приготвилъ жьртвенника, тѡрилъ отъ горѣ дървата, зацѡдилъ отъ долѡ огньтъ, и като свържалъ сына си Исаака, подвалилъ го тамъ, грабнжалъ ножьтъ, издигналъ си десницътъ; нъ тамъ, като щѡлъ да нанесе смъртоноснѡтъ ударъ, Богъ видѣлъ, и домиѣло мѡ, и „Авраамѣ, Авраамѣ, рѣкалъ стой: не возлагай рѡки твоѡ на ѡтрачища, ѡ не сотвори ѣмѡ ничесѡ же.“ Быт. 22. Стига ми добротѡ ти произволеніе; нека е живъ сынъ ти Исаакъ, за да вѡде о-